

[Miljøministeren]

I det netop fremsatte forslag til ny miljøbeskyttelseslov, som vi har behandlet her i Folketinget, er der indføjet en bestemmelse, hvorefter ministeren kan fastsætte regler om, at godkendelsesmyndigheden skal gennemføre en offentlig høring om risikobetonede projekter, forinden disse godkendes. Denne bestemmelse er indsat netop for at kunne udstikke retningslinjer for offentlighedens inddragelse i beslutningsprocessen.

De erfaringer, som indhøstes i forbindelse med behandlingen af de mange risikoanmeldelser, vil formodentlig være til nytte ved fastlæggelsen af høringsprocedurer. Endvidere arbejdes der med en revision af vejledningen i behandlingen af risikosager. Den nye vejledning vil redegøre nærmere for samspillet mellem de forskellige myndigheder og bygger på de sidst indvundne erfaringer.

EF-Kommissionen arbejder på en omlægning af det såkaldte EF-risikodirektiv, idet man fremover også vil fokusere på miljøskader i forbindelse med risikobetonet virksomhed. Man vil altså også fra EF's side gøre beslutningsgrundlaget i risikosager bredere.

I beslutningsforslaget nævnes også spørgsmålet om, hvordan der i størst muligt omfang kan videregives oplysninger også om beredskabsplanlægningen. Justitsministeren har oplyst, at risikodirektivets regler om orientering af befolkningen blev ændret i november 1988. De nye regler skal være gennemført i Danmark 1. juni 1990. Reglerne går i korthed ud på, at befolkningen uden at bede om det skal have oplysninger om sikkerhedsforanstaltninger og om, hvordan de skal forholde sig i tilfælde af uheld. Der skal også orienteres om, hvordan befolkningen varskes i tilfælde af uheld, ligesom der skal henvises til de udarbejdede beredskabsplaner.

Gennemførelsen af de nye regler drøftes i kontaktudvalg med repræsentanter for Justitsministeriet, politidirektøren i København, Politimesterforeningen, rigspolitichefen og Statens Brandinspektion.

Regeringen er, for nu at konkludere, således enig i, at beslutningsforslaget er meget relevant, og at det løbende bør diskuteres, hvordan man bedst håndterer problemerne omkring risikobetonede virksomheder. Men der er som sagt allerede sat arbejde i gang for at forbedre beslutningsgrundlaget, for at inddrage offentlig-

heden i større omfang i sager, som vedrører disse virksomheder, og for at forbedre informationen til befolkningen om, hvordan man skal handle i tilfælde af uheld. Derfor finder regeringen ikke grundlag for en direkte tilslutning til forslaget.

Helen Beim (S):

Af den glimrende gennemgang, som miljøministeren lige gav os, fremgår det tydeligt, at der på dette område er sket noget, siden den daværende miljøminister, Chr. Christensen, for tre år siden nedsatte et udvalg.

Af bemærkningerne til det foreliggende forslag kan man se, at det, der satte gang i debatten og i diskussionen herhjemme, var en bog med titlen »Er det farligt, hr. minister?« om risikoen og måden, vi behandler os på. Alene den titel maner jo til eftertanke, og de følgende to publikationer, som blev udsendt, nemlig Risikoudvalgets betænkning, som miljøministeren gennemgik her for et øjeblik siden, og Miljøstyrelsens publikation fra 1989, som hedder: »Kvalitative og kvantitative kriterier for risikoaccept«, viser jo, at det er et område, som skal grundigt undersøges og diskuteres.

Vi er i Socialdemokratiet principielt enige med SF i, at man med dette beslutningsforslag må pålægge regeringen at indarbejde de konklusioner, som Risikoudvalget har foreslået i betænkningen. Vi er også enige i beslutningsforslagets punkt 2, hvor der står, at man skal drage omsorg for, at der skabes størst mulig offentlighed om sager vedrørende risikovurdering.

Da jeg læste debathæftet fra 1987 med titlen »Er det farligt, hr. minister?«, slog det mig, at en lang række af artiklerne kommer ind på teknologi- og risikovurdering, som tager sit udgangspunkt i en helhedsbetragtning og et helhedssyn, og det er vel også derfor, at Risikoudvalget blev nedsat i januar 1987.

Risikoudvalget fik følgende kommissorium: Det skulle vurdere ministeriets arbejde med risikoanalyser og risikovurderinger med henblik på formidling, stille forslag til, hvordan ministeriet inddrager ikketekniske aspekter i disse vurderinger, samt stille forslag om, at ministeriets informationspraksis indrettes på en sådan måde, at risikovurderinger fremover bliver et naturligt led i samfundets beslutningsproces, og sidst, men ikke mindst, stille forslag til, hvor-